

de naoorlogse bezitter van een bepaald effect zou kunnen aantonen dat hij het te goeder trouw verworven had. Was dat in het geval van een 'lange ketting' mogelijk? Zeer zeker. De latere kopers zouden aannemelijk kunnen maken dat zij te goeder trouw waren geweest, maar dat zou, aldus E 100, geen verschil maken. Ook die effecten waren op de Amsterdamse Effectenbeurs in beginsel onrechtmatig verworven – dat betekende dat in geval van een 'lange ketting' het betrokken effect aan de beroofde Jood moest worden teruggegeven en dat de successieve kopers een vordering kregen op hun voorganger, een z.g. regres-vordering, met als laatste voorganger de commissienair in effecten of de bank die het betrokken stuk op de Amsterdamse beurs had gekocht en verkocht – zij moesten de schade dragen, zulks in ruil voor een vordering op de boedel van de LVVS.

Hoe zouden die geroofde effecten nu opgespoord worden? Daartoe diende de effectenregistratie. Alle effecten die in Nederland in omloop waren, zouden, aldus E 100, aangemeld moeten worden bij de Afdeling Effectenregistratie van de Raad voor het Rechtsherstel en zij zouden aan het economische verkeer onttrokken blijven zolang niet vaststond wie er de rechtmatige eigenaren van waren. Die effectenregistratie zou ook voor de overheid grote voordelen bieden: deze zou gegevens in handen krijgen waarmee zij de vroegere vermogensaangiften kon controleren, zij zou effecten die zich in het bezit van Duitsers of van Duitse instellingen of van politieke delinquenten bevonden, kunnen confisqueren en zij zou, effecten of groepen effecten tot het economisch verkeer toelatend, de wenselijkheid van een langzame groei van de geldcirculatie in het oog kunnen houden.

De tekst van E 100 raakte in de hongerwinter aan sommige deskundigen in bezet gebied bekend. Eerder al waren bestuursleden van de Vereniging voor de Effectenhandel en van de bedrijfsgroep Effectenhandel tot het inzicht gekomen dat, precies zoals in het kader van de geldzuivering al het 'oude' geld aangemeld zou moeten worden, een registratie van alle effecten wenselijk was, maar op één, bij uitstek wezenlijk punt week het plan dat de Vereniging voor de Effectenhandel en de bedrijfsgroep Effectenhandel gingen opstellen, af van het Londense wetsbesluit: E 100 legde de naoorlogse bezitter van eventueel omstreden effecten als verplichting op, te bewijzen dat hij bij de verkrijging daarvan te goeder trouw was geweest, en het door de Vereniging en de bedrijfsgroep ontworpen plan bevatte de bepaling dat zulk een bewijsvoering niet nodig zou zijn in al die gevallen waarin effecten verworven waren in wat 'regelmatig beursverkeer' heette – welnu: Lippmann-Rosenthal